ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Copyright Information

This eBook file was generated by MobiPocket Publisher Personal Edition.
This eBook file is for personal use only and cannot be sold.
To generate eBooks to be sold or for corporate or public usage, please purchase the commercial version at : http://www.mobipocket.com

Mantra

Jiří X. Brossmann

Palmknihy- knihy do vaší dlaně
http://www.palmknihy.cz

Mantra

Jiří X. Brossmann

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
amber.zine.cz

Elektromotor dodávkového Renaultu tiše předl. Občas se ozvalo zapraskání, když průrazu vzdorné pneumatiky rozdrtily láhev či plechovku.Jinak byla ulice tichá. Zdi okolních domů lemovaly převrácené popelnice a přeplněné pytle s odpadky. Vůz zvolna projížděl; zdálo se, jako by řidič někoho hledal. Objel zrezivělý kontejner a zastavil.
Chvíli bylo ticho.
Pak se otevřely zadní dveře a vyskočili z nich tři muži v plynový chmaskách, se samopaly v rukou. Jeden se postavil zády k boku dodávky a kontroloval ulici. Druzí dva vyšplhali na kontejner. Jeden odkopnul papírovou krabici od vysavače, která zakrývala malý otvor. Jeho partner od opasku odejmul granát, odjistil ho a hodil dovnitř. Ozvalo se zasyčení jak se uvolnil paralytický plyn a z kontejneru byl slyšet chrčivý kašel. Muži na sebe pohlédli a přikývli. Vyměnili si několik gest a jeden se sklonil do otvoru. Chvíli se ozývalo škrábání a tahání, pak se vyklonil zpět. V rukách držel za límec špinavého vandráka. Přenesli ho do dodávky, zavřeli dveře a vůz tiše odjel.
Když se Richard probral, byl už umytý a oholený. Ležel nahý na nepříliš pohodlném lůžku, ale po třech letech strávených mezi odpadky mu to připadalo jako opravdový luxus.
Rozhlédl se po místnosti. Holé šedé stěny, stůl, dvě židle a okno.Samozřejmě zamřížované. Dveře byly železné, natřené stejnou šedí jako celá místnost. Vzpomněl si na roky ve vězení. Pracoval jako policista. Jednou dostali hlášení o chystané teroristické akci. Vyjeli s celým zásahovým oddílem, kterému velel. Přijeli před budovu soudu, kde shodou okolností probíhala demonstrace nějakých studentů. Ve vzduchu se objevilo pár kamenů a někomu náhodně spustila pistole. Pak už to šlo ráz na ráz. Celkový počet mrtvých byl devětadvacet. Jeho šéf ho uklidňoval, že za to nemohl, že šlo o nehodu. Škoda, že mu to

přesvědčení nevydrželo až k soudu, u kterého vypovídal, že obžalovaný zapříčinil začátek střelby tím, že si neověřil správnost informace. Přiklepli mu sedm let za zanedbání úředního postupu.Potřebovali obětního beránka a on byl ten typ, kterého se každé oddělení rádo zbaví. Příliš aktivní. Když se dostal z kriminálu zkoušel začít znovu, ale nevyšlo to. Nakonec zjistil, že živit se jako somrák má své nesporné výhody. Navíc člověk potká mezi spodinou zajímavé typy.
Posadil se. Přes židli bylo přehozeno nějaké oblečení. Bylo mu trochu volné, ale po dlouhé době se cítil zase jako člověk. Ustlal postel, sednul si na židli čelem ke dveřím a čekal. Čekání mu nevadilo. V životě čekal často a dlouho.
Jak dlouho myslíte, že to vydrží? zeptal se Klements. Sáhl do kapsy,vytáhl kapesník a otřel si z rukou kečup.
Prase, pomyslil si Weissmann, kterému se při pohledu na Klementse pojídajícího hamburger dělalo zle. Nicméně ho potřeboval právě proto, že byl takové prase. Ne, takové ne, napadlo ho. Ještě vetší.
Pohlédl na obrazovku, která snímala celu.
Řekl bych, že hodně dlouho. Tihle sométi mají vylízané mozky. Nejen oni. Možná si myslí, že je v base, řekl a dopil kávu. Odložil hrnek na ovládací pult a vstal. Je čas začít na něm pracovat.
Dobrý den, pane Urbane. Tak jak se máte? pronesl Weissmann žoviálně.Richard si ho prohlédl. Střední postava, oblek zjevně šitý namíru. Krátké černé vlasy, už trochu prořídlé. Ale ne moc. Rozhodl se, že lepší bude mlčet. Uvidíme, co z nich vypadne. Weissmann vypadal, jako by si jeho mlčení nevšímal.
Možná se divíte jak jste se sem dostal, ale to je v pořádku. Dlouho jsme hledali člověka vašich kvalit, ale bohužel jsme vás museli trochu zkulturnit, než vám uděláme malou nabídku.
Klements soustředěně sledoval co bude Richard dělat, ale z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. To hovado snad ani nemrká, napadlo ho. Musel se tomu nápadu usmát.
Nabízíme vám půl milionu v dolarech, jestliže se rozhodnete podstoupit malý experiment. Slibuji, že nebude mít naprosto žádné následky na váš zdravotní stav. Richard na něj stále upřeně hleděl.
Jde o první pokus svého druhu, a i když se zatím nikde neprováděl, je jeho průběh velmi přesně naplánován. Nemůže se nic stát.
Ne, pronesl Richard první slovo od chvíle kdy se probudil.
Weissmann si odkašlal. Klementsovi se úsměv rozšířil. Teď budu tomu frajerovi dobrý, řekl si. Když jde o špinavou práci, tak mě potřebuje, ale jinak by o mě ani nezavadil.
Zdá se, že jste to... začal Weissmann.
Ale pochopil, ozval se znovu Richrad. Jen jsem byl zvědavý, jestli mám pravdu. Jak to tak vypadá mám. Můžu si vybrat, že?
Oba muži byli překvapeni. Od zpustlého vandráka tak dlouhý projev nečekali. Klements se zatvářil zklamaně.
Takže... nadhodil Weissmann.
Takže se mnou stejně uděláte co budete chtít. Nebo se pletu?
No...
Aha.
Dokončil cvik a vyvlékl se z popruhů. Dýchal zrychleně a silně sepotil, ale byl rád, že může alespoň něco dělat. Jakmile se vrátil do cely,mohl už jen sedět a přemýšlet. Z místa kde byl zavřený toho zatím moc neviděl. Okno v jeho cele bylo sice skleněné, ale přes husté pletivo, které v něm bylo zatavené toho moc vidět nešlo. Než ho vyvedli ven, nasadili mu pokaždé na hlavu plastikovou přilbu, kterou si mohl sundat až v tělocvičně.Než šel zpátky, musel si ji znovu nasadit. Helma navíc těsnila i zvuk,takže nevěděl opravdu skoro nic.
Jak mu vysvětlil ten chlapík se kterým se bavil, potřebovali, aby byl před experimentem co nejsilnější, takže bude nejbližší měsíc trávit denně sedm hodin cvičením.
Pohlédl na sebe do zrcadla, které pokrývalo celou jednu zeď. Už po dvou týdnech se dostal na úroveň na které byl před tím neštěstím. Už nebyl nejmladší, ale teď, den před koncem svého tréningu, se cítil připravený na cokoliv.
Kromě posilování se snažil oživit alespoň něco z toho co se naučil oaikidu. Jak se zdálo, nikomu to nevadilo.

Na stěně zasvítilo světlo. Zhluboka se nadechl a šel si pro svou helmu. Po chvíli se dveře otevřely. Kdosi ho chytil za předloktí a vyvedl ven ze dveří. Jednou se pokusil o útok. Jediné čeho dosáhl byla rána elektrickým bičem, ze které se vzpamatovával ještě na druhý den. Podruhé něco takového raději nezkoušel.
Když došel, nebo spíše byl doveden, do svého pokoje nejprve se osprchoval. Sprcha byla za dveřmi, které teď zůstávaly skoro pořád otevřené. Byla za nimi malá předsíň se sprchou a záchodem a další dveře vedoucí ven do chodby. Vedle byl malý ovládací panel, kterým komunikoval se svými hostiteli. Když ze sebe spláchl pot a únavu stiskl jedno z tlačítek na panelu. Vrátil se do pokoje, zavřel dveře a čekal až mu přinesou jídlo.
Povečeřel a natáhl se na lůžko. Celou tu dobu, co ho tu drželi zavřeného přemýšlel, co s ním chtějí udělat. Jestli zezačátku pochyboval o úmyslech těch lidí, pak nyní byl zcela klidný. Jde o nějakou levotu. Jen ho zajímalo jakou. Doufal, že zítra se to konečně ukáže. Myšlenky se mu ještě chvíli honily hlavou, načež usnul.
Probudila ho bolest. Ležel přivázaný k lůžku a nesnesitelně ho bolelo celé tělo. Zamrkal aby si rozlepil oči. Uviděl bílý strop. Podle zápachu dezinfekce odhadoval, že je v nějaké nemocnici. Pokusil se zvednout hlavu,ale i tu držel gumový popruh. Uslyšel klapnutí dveří.
Jak vidím, už jste se probral, uslyšel Weissmannův hlas.
Grrr..., odpověděl, protože vyprahlá ústa mu toho víc nedovolovala.
Nechtěli jsme vás zatěžovat obavami z operace a rekonvalescenčními bolestmi, pokračoval Weissmann, takže jsme vás uspali a operaci provedli jaksi bez vašeho vědomí.
Richard se snažil zklidnit svou zuřivost. Pokusil se pohnout, ale tělo mu odpovědělo bolestí.
Doufám, že vám to nevadí, řekl Weissmann. Znělo to trochu ironicky. Celkem jste byl mimo dvanáct dní. Nemusíte se bát, anestetika která jsme použili nejsou návyková a nemají ani žádné vedlejší účinky, snažil se ho uklidnit.
Richard znovu něco zavrčel.
Pokud se uklidníte, přijde zřízenec a odváže vás. Pravděpodobně budete mít proleženiny, ale vzhledem k vaší formě, by jste se z toho měl rychle vzpamatovat. Až budete trochu v pořádku, zase se za vámi zastavím, a začneme druhou část našeho experimentu. Zatím si tedy odpočiňte, dodal a odešel.
Za chvíli se dveře otevřely znovu a Richard sledoval jak ho ramenatý černoch odvazuje od postele a vytahuje jehlu kapačky. Postavil se a pokusil se protáhnout ztuhlé tělo. Zřízenec ho odvedl do malé koupelny. Zatímco se sprchoval, přemýšlel Richard o tom, co mu Weissmann právě řekl. Provedli nějakou operaci, ale na těle neviděl žádné jizvy. Pokud mu neoperovali žádnou část těla... Rychle si přejel rukou po hlavě. Všechny vlasy mu oholili. Strnul. Pak si začal opatrně prsty přejíždět po lebce. Nakonec našel co hledal. Nad pravým uchem měl malý konektor.
Tihle lidi musí mít hodně peněz, napadlo ho. Pokud předpokládal správně, nainstalovali mu neuromontáž, a to asi hodně drahou, protože už za dvanáct dní byla rána skoro dokonale zhojená. Tohle muselo stát pěkný balík, pomyslel si. Další věc která se mu nelíbila byl ten konektor. Našel pouze jeden. Normální montáže mají vyvedeno napájení a další konektor pro připojení datového kabelu, ale on měl jen jeden. Samozřejmě se používaly i bezdrátové přenosy, ale ty neměly moc velký dosah, a navíc nebyly ani zdaleka tak rychlé jako kabel. Myšlenka, že se mu někdo přehraboval v hlavě se mu vůbec nelíbila.
Zastavil vodu a otřel se. Všechny svaly ho pořád bolely, ale pomalu to přestával vnímat. Udělal pár dřepů a trochu si promasíroval paže a nohy.Poskočil. Hlava mu zabrněla, ale rychle to odeznělo. Vyšel ven a převzal od černocha čisté oblečení.
Pak ho odvedl zpátky do jeho cely. Zarazilo ho, že mu nenasadili helmu, takže si konečně mohl prohlédnout okolí. Moc toho k prohlížení nebylo. Procházeli širokou chodbou z obou stran lemovanou dveřmi s elektronickými zámky. Okna neviděl žádná, ale alespoň se začal trochu orientovat kde je. Když prošli kolem jedněch dveří došlu mu, že to musí být posilovna. Kolikrát počítal kroky tam a zpět aby zjistil kam ho vlastně vedou? A teď se tváří jako by to bylo jedno? Tady něco nehraje. Sice jsem nebyl policajtem dlouho, ale nějaký ten čuch mám, říkal si. To musí souviset s tou montáží. Kdyby bylo připojené napájení byl by to trochu chápal, ale takhle je to jedno, jestli ji mám nebo ne. A pozorovat mě mohli i předtím kamerami. S tou montáží něco není v pořádku.

Došli do cely a dveře za ním zaklaply. Na židli už seděl Weissmann.Za ním se rozpínala široká Klementsova ramena.
Pane Urbane, jste inteligentní muž...
Zatím to vypadá, jako že jste s tím nepočítali, skočil mu do řeči Richard. Weissmann se však nedal vyrušit a pokračoval: Jste inteligentní muž, takže jste si už určitě všiml, že jsme vám nainstalovali neuromontáž.
To bych řek', že sem si toho všiml. Co je to zač? Na co potřebujete somráka, který bude silný a bude mít montáž? Tady něco smrdí.
Jde o určitý druh delikátních služeb, které naše firma poskytuje. Jak sem už řekl, jste první u koho zavádíme montáž a doufáme, že se to osvědčí,protože naše dosavadní metody bývají poměrně náročné na spotřebu lidí. Richardovi se to přestávalo líbit.
O co tu vlastně jde? Nechcete mi to náhodou říct? řekl rozhořčeně.
Víte, když posíláme člověka do nebezpečné akce, nemáme možnost si to naostro vyzkoušet. Můžeme do jisté míry simulovat podmínky, ale nikdy nevyzkoušíme všechny možnosti, a pokud se někdo dostane do krizové situace,může selhat. Proto jsme se rozhodli, že zkusíme nový způsob práce, který bude bezpečnější. Nejprve vytvoříme virtuální svět, ve kterém si bude moci operátor vyzkoušet všechny možné i nemožné varianty, a pak je vykonavatel provede v reálu. Weissmann se odmlčel, jako by čekal až to Richard stráví.
Ten chvíli hleděl na Weissmanna a pak nejistě řekl: Chcete naznačit,že...
Ano, vy jste vykonavatel. Proto ta montáž. Je to speciálně upravený vojenský typ. Umožňuje plně kontrolovat vaše fyzické funkce a přenášet zpět informace pro operátora. Napojili jsme dokonce i optický nerv. Montáž má vlastní mikroakumulátor a ten konektor slouží jen k dobíjení. Můžeme tak na dálku - a to poměrně velkou, protože vysílač je silnější než u starších typů, kontrolovat vše co děláte.
Richard na něj vytřeštěně hleděl. Takže proto potřebovali aby měl sílu. Chtěli aby byl připravený na jejich akce.Pomalu začínal tušit o co jde.
A ty akce - jaké ho jsou druhu? řekl tiše.
Řekněme, že jde o likvidační práce, odvětil Weissmann.
Chcete říct vraždy? zeptal se stále ještě nevěřícně Richard.
Weissmann pokrčil rameny.
Když tomu tak chcete říkat prosím. Ano, jde o vraždy.
Cítil jak mu z podpaží stéká pot. Chtěl si ho setřít, ale nemohl.Jeho tělo ho neposlouchalo. Mysl běžela a vydávala příkazy ale svaly se tvářily jako by mozek neexistoval. Poslouchaly výhradně příkazy které přicházely z šedivého kamiónu o dvě ulice dál.
Ze začátku, když se s ním jeho operátor slaďoval se snažil klást odpor.Jednou dokonce upadl do bezvědomí, ale později rezignoval. Jakmile zapojili transmitéry bylo tělu jedno co si přeje mozek. Běželo s neobyčejnou efektivitou které mohla dojít až k samozničení. Cítil bolest, a také se přenášela do mozku operátora, ale ten si mohl nastavit její úroveň, takže pro něj nic neznamenala. Jistě, náklady na jeho přestavění byly obrovské,ale nedělal si iluze, že jakmile se najde někdo kdo je ochoten zaplatit další operaci, bude mít jeho život ještě nějakou cenu.
Prošel detekčním rámem obklopeným hloučkem policistů, kteří snad měli udržovat shromáždění, které zaplňovalo téměř celé velké náměstí. Nikdo si ho nevšímal. Šel dál a zvolna se začal propracovávat do prvních řad.Slyšel se jak vykřikuje jakási hesla v řeči které nerozuměl a jak jeho pěst vylétává nahoru v rytmu ostatních. Sledoval jediný cíl - muže uprostřed tribuny, který něco plamenně vykládal davu okolo. Ještě byl daleko, ale pomalu se blížil.
Nikdy by nevěřil čeho všeho je lidský organismus schopen. Když prováděli první sérii testů a jeho operátor zkoušel co všechno prodloužení jeho mozku dokáže, prorazil cihlovou zeď. Úder mu téměř rozdrtil klouby a museli mu okamžitě ošetřit ruku, ale ve zdi byla díra jako od kladiva.Jediné co věděl o člověku který ho ovládal bylo, že má také montáž.Špičkový kabelový model, protože jakýkoliv neočekávaný stav konzultoval obrovskou rychlostí s počítačem a dříve, než by Richard za běžných okolností stačil cokoliv udělat vymysleli společně stroj a člověk odpovídající akci.Za jistých okolností se mohl vyhnout i letící kulce.

Protlačil se až úplně dopředu. Od pódia ho teď dělilo jen zábradlí do výše pasu. Nebyl by problém ho přeskočit, ale ještě nebyl správný čas.Zatím vyčkávali. Stále skandoval ta podivná slova a mezitím se operátor snažil vyhodnotit situaci. Tuhle akci prováděl nejméně stokrát, pokaždé za jiných podmínek a pokaždé doladil některý z momentů celé operace. Virtuální realita mu v tomto směru nabízela neomezené možnosti. Richardovi se chtělo usmát. Nikdy si nemyslel, že by virtuální hry mohly mít nějaké uplatnění.Tak ho konečně našli.
Řečník skončil a za všeobecného jásotu sešel z tribuny pozdravit se svými posluchači. Kolem něj byl kroužek osobních strážců. Někteří byli opravdu nápadní - velké svalnaté gorily naznačující, že si s nimi rozhodně není radno začínat. Ale byli tu i nenápadní mladíci, kteří vrhali nenávistné pohledy ke všem kolem. Fanatici, pomyslel si Richard. Tihle by obětovali vlastní děti, kdyby tím mohli zachránit svého vůdce.
Věděl, že nezklame. Ještě v žádné akci nezklamal. Vždycky to skončilo stejně. Zabil svou oběť a utekl. Při druhém úkolu ho několikrát zasáhli.Jedna kulka se zastavila o neprůstřelnou vestu, druhá prošla stehnem. Kdyby tam byl sám svalil by se na zem a už by se nepohnul. Takhle si operátor snížil bolest na minimum a s prostřenou nohou doběhl nejvyšší rychlostí ke kamiónu. Richard ležel tři týdny v nemocnici, než se na nohu mohl postavit.Celou tu dobu od své první vraždy meditoval. Vrátil se z výcviku,osprchoval se a sednul si do lotosu. Snažil se vyrovnat s tím co dělá.Říkal si, že nemůže za své činy, ale nepomáhalo to. Pořád si představoval tváře těch, které zabil. Nikdy neviděl jak se tvářili když umírali - to už byl na útěku, ale bylo to horší než kdyby je viděl. V jeho představách se míhaly tváře zkřivené bolestí, zhroucená těla, vyvržené vnitřnosti. Viděl je jako ve skutečnosti. Lépe, než ve skutečnosti.
Muž v uniformě se mezitím přiblížil k Richardovi. Cítil, jak mu ruka nenápadně klouže dolů po saku a jak nahmatala trubku z tvrzené keramiky.Prsty pevně obemknuly vroubkování rukojeti a palec našel plochý výstupek na povrchu. Tuhle zbraň Richard neznal. Při závěrečných fázích přípravy na akci byl připojený na operátora, který zkoušel v reálu , co nacvičil ve virtuální realitě. Ruce se mu svíraly, rozdával rány, prsty se mu pohybovaly jako by mačkal spoušť. Nikdo se ale neobtěžoval vykládat mu co ty série pohybů znamenají. Vždyť mu to mohlo být vlastně jedno. Bohužel nebylo.
Snažil se povolit stisk, ale nepomáhalo to. Soustředil myšlenky na tu jedinou věc - uvolnit tu trubku. Nevšímal si toho jak dělá šouravé kroky,nezajímali ho lidé tlačící se na něj zezadu, neviděl přibližujícího se státníka.
Soustředil se jen na svou ruku.
Už toho mám dost. Nikdo nebude ovládat moje tělo.
Musím se soustředit.
Mantru.
Zkusím nějakou mantru. Myslí mu prolétly roky na policejním oddělení a jediné na co si vzpomněl byl poblázněný feťák, kterého sebrali za prodej kokainu před základní školou. Celou dobu co ho vyslýchal opakoval tu mantru.
(Jak to jen bylo?)
Nakonec se oběsil na svých vlastních vlasech.
Vzpomněl si:
Hare krishna, hare krishna...
Ruka se zbraní splývala volně podél těla.
...krishna, krishna...
Muž byl už téměř naproti němu. Ruka se pomalu začala zvedat.
...hare, hare...
Bleskový pohyb a druhý konec trubky se přitiskl k vojenské uniformě vypnuté otylým břichem. Palec stiskl výstupek. V okamžiku kdy si osobní stráž všimla, že něco není v pořádku už plastiková pružina vymrštila patnáct keramických břitů a prorazila jim cestu přes košili do břicha oběti. Téměř u konce své dráhy se nože zasekly do závěsů a rozevřely se do kruhového vějíře. Jejich ostré hrany nemilosrdně rozsekaly vše, co bylo ještě před chvílí vnitřnostmi toho muže.
Richard prudce trhnul rukou zpět a vějíř ověnčený troskami střev,žaludku a jater vyletěl ven. Vše se

odehrálo tak rychle, že první krev vytryskla teprve v okamžiku, kdy už čepele zajížděly zpět do pouzdra.Richard se bleskově otočil. Jediné co brzdilo jeho pohyb byly fyzické limity těla. Prorazil první dvě řady a něco vykřikl. V davu to zavřelo.Všichni se začali tlačit a prchat do všech směrů současně. Tlačil se davem a za sebou slyšel, jak zmatení bodyguardi pálí do neviných lidí. Titanové kulky trhaly těla a kolem se začal šířit pach krve.Richard se tím neznervózňoval a plně se soustředil na těch několik slov která stále opakoval. Pomalu cítil, jak se dostává do tranzu.
Proběhl kolem policejních hlídek a se zděšeným obličejem ukazoval k místu, na kterém před několika okamžiky připravil o život člověka. Další lidé tam teď umírali kvůli bezradnosti těch, kteří tomu měli zabránit.Běžel rychle. Velmi rychle. Nohy se sotva dotýkaly rozpáleného asfaltu.Zahnul za několik rohů, až doběhl k omlácenému elektromobilu Peugeot.Otevřel odemčené dveře a otočil klíčky, které byly ve startéru. Motor okamžitě naskočil a tiše zapředl. Pomalu přišlápl pedál plynu k podlaze a rozjel se. Prohlédl si svou košili. Byla čistá - krev ani neměla čas ho potřísnit.
Opakoval tu jednoduchou mantru znova a znova. Pomalu přestával cítit co se děje s jeho tělem. Začal pronikat do hlubin vlastního myšlení. Ať mě zavezou kam chtějí. Než to auto zastaví budu připraven. Není možné, aby seté montáži nedalo ubránit. Musí to nějak jít.
Peugeot, řízený bezvědomým tělem, se proplétal spletí uliček.Samozřejmě zjistí, kdo byl vlastně vrah, ale než někoho napadne podívat sena videozáznamy, bude Richard dávno za vodou. Při plánování téhle akce jsme dbali opravdu na všechno, pomyslel si Weissmann, když se kamión rozjel.Vedle něj byl k anatomickému křeslu připoután vyhublý mužík, který ovládal Richardovo tělo. Nic z toho co dokázal jako operátor, by ve skutečnosti nezvládl, ale svou práci uměl dokonale. Weissmann vytáhl z vnitřní kapsy černého saka mobilní telefon. Vyťukal několik čísel a během vyzvánění zapnul šifrování. Bylo to drahé, ale firma si to mohla dovolit.
Prosím, ozvalo se trochu podrážděně ze sluchátka.
Weissmann, oznámil. Hlásím, že akce je pozitivní, pane. Už jsme na cestě domů.
No konečně, zněla odpověď. Weissmann byl na šéfovu nevraživost zvyklý, takže to považoval spíše za pochvalu.
Jeho nadřízený bez rozloučení zavěsil. Od Weissmanna se čekaly špičkové výsledky a měl za to také špičkový plat, takže si na podobné zacházení nestěžoval. Byl to on, kdo přišel s tímhle návrhem. Bylo jen potřeba, aby si šéf myslel, že to je jeho nápad, a že on, Weissmann, je ten jediný, kdo ho může realizovat.
Teď se jeho prognózy potvrdily. Měli velmi účinného zabijáka, a pokud by o něj snad v budoucnu přišli, není potřeba cvičit dalšího. Operátor bude stále živý i kdyby nějaká akce nevyšla.
Spokojeně si promnul ruce a usmál se. Jak se zdálo, spící Klemenets jeho radost nesdílel.
Richardova mysl plula daleko od tichého hukotu automobilu.Prozkoumával svoje tělo, svůj mozek a svoje myšlení. Pomalu začínal zjišťovat, jak obejít kontakty, které byly připevněny k jeho mozku. Začal budovat nová spojení a obcházel ta stará, která byla napadena při operaci.Šlo to pomalu, ale on byl mimo čas. Mohl si minutu prodloužit na rok, ale tolik času nepotřeboval. Nechával zatím všechna spojení aktivní, aby nevzbudil podezření. Nechtěl utéct. Stejně by se odtud sám nedostal.Podle toho co viděl, že udělal, byl v této chvíli asi nejvíce hledaným člověkem v této zemi. Chtěl se jen pomstít. A tak se připravoval.
Auto vyjelo do přívěsu. Dva muži v montérkách ho rychle zajistili a zamknuli pancéřové dveře. Klements se probral z dřímoty a ospale se rozhlížel. Kamión se opět rozjel. Weissmann přešel k autu a otevřel dveře.Richard vystoupil a zasalutoval. Ten chlapík má možná i smysl pro humor,pomyslel si Weissmann a pohlédl na operátora, který sebou téměř neznatelně škubnul. Najednou ucítil na břiše kruhový předmět. Vytřeštil oči a pohlédl Richardovi do tváře. Richard se usmál a pronesl jediné slovo: Chcípni. Pak přitlačil palec na tlačítko.
Weissmann zachroptěl a zhroutil se k zemi. Klements na něj chvíli zmateně hleděl. Pak vytrhl pistoli a vystřelil po Richardovi. Dvě kulky zasáhly hlavu, další dvě hrudník. Jedna prošla pravou plícní komorou, druhá protrhla srdeční sval. Střechu Peugeotu pokryla rosolovitá směs krve, mozku a křemíku.
Mužík v křesle se zkroutil v agónii a několika křečovitými pohyby si vytrhl z hlavy konektory.
Odpojil se, pronesl roztřeseným hlasem. On se nějak dokázal odpojit, zopakoval.

Klements přešel k mrtvolám. Kretén, řekl pohrdavě. Najde inteligenta a myslí si, že ho zkrotí. Hovno. Inteligenti jsou na hovno. Na chvíli se zamyslel.
Potřebujeme někoho, kdo je úplně blbej.
Vyprostil z Weissmannových ztuhlých prstů zakrvácený telefon a vyťukal číslo.

---

eBook Info

Identifier:
BIIHKCAUMB

Title:
Mantra

Creator:
Jirí X. Brossmann

Date:
4.7.2001

Language:
cz

Copyrights:
(c) Palmknihy 2000, 2001
